

Komşu İhtiyarlar

— seyda ay · 02 Mayıs 2011

Elleri titriyordu.Vucudu ağırdı.Kimbilir kaç zamandır eşiyle yalnızlar.Kapıdan gözlüyorum Rahime teyzeyi. Komşuyduk yıllardır.. Yeni görüyorum sanki.Anamın anlattığı,dedemin bitiremediği komşuluklar nerde.

Eksiklik hissediyordum.

Gözlerim rahime teyzeye takılı kaldı.Yarı hasta haliyle ev işlerini görüyor.Pencere kenarındaki reyhanları suluyor,kaktüsü seviyor.Yerleri yıkıyor ,temizliyor of demiyor.

Bir an göz göze geliyoruz.Şaşkınlığım hala devam ediyor.Teyzem diyorum, teyzem, bu hasta halinle sen bir başına nasıl...Yutkunuyorum,gerisini getiremiyorum.

Beni görür görmez: kızım evladım hoş geldin,buyur otur diyor.Yer gösteriyor.Etrafıma bakınıyorum;kimin kimsen yok mu? Diye soracakken.Öbür odadan bir ses geliyor.Rahime teyzenin eşi sadı amca.Bağırıyor,öksürüyor,inliyor...

Etrafıma bakınıyorum hala.Bakacak kimseleri var mı diye.Yok.Titreyen elleriyle güzel kızıma bir çay koyayım diyor. Koca ev dağ oluyor,çiğ oluyor üzerime üzerime geliyor.

Bir an; an'dan düşüp kendime geliyorum.Rahime tayzem diyorum.Gelinin Şahende,oğlun şakir neredeler...

Rahime teyzenin yanakları al al oluyor.Alnında boncuk boncuk terler birikiyor.Göstermek istemiyor ama ahvali her şeyi anlatıyor.Bırakıyor sonra.Gözlerindeki dolu bulutlar boşalıyor orta yere.

...

Kararımı verdim.Teyzem dedim.Bu günden tezi yok beni yanına kızın diye alsan.Bende gerçek annemin yanında gönlümde rahime teyzeme annem diye yer açsam...Seni annem,sadı amca'yı da babam bilsem. Ne hizmetiniz varsa her an amade bulunsam...

Ne dedimse sustu.Evet demedi,hayır da demedi.O gün rahime teyze ile sadı amcanın hikayesine karıştığım gün oldu.Hayatıma hayat olsunlar istedim.Gün kitaplardan okuduğumu,hocalardan dinlediğim fedakarlığı yaşama günüydü.Rahime teyzelerle evlerimizi ayıran bir bahçe duvarıydı.Bakıyorum bahçelerden önce insanlar gönüllerine duvarı örüyorlar.Üzülüm.

Olanları anlattım anneme.Annem benim.Obruk çehreli,masum bakışlı annem.Yıllarca dedeme bakmıştı.Bu ihtiyarlar derdi,bu ihtiyarlar olmasa başımıza belalar sağnak sağnak yağar derdi.Son nefesine kadar dedeme baktı.Her ihtiyacını ama her ihtiyacını. O yüzden her şeyimi annemden öğrendim.

Rahime teyze ile sadı amcaya bakmama sevindi.Uçtu.Kızım dedi.İhtiyarım şükür kendime bakabiliyorum.Sen dedi,ihtiyarlara baksan; bu ahir ömrümde bana vereceğin en büyük hediye olur.Sütüm sana helal olur dedi.

Mutlu ederken mutlu olacaktım.İki evim olmuştu. Mekik dokuyordum.Gidip geliyordum.Yorgunluğumu duaya karışan minnet dolu sözcükler unutturuyordu.

Yemekler,çamaşırlar,ihtiyaçlar...

Hikayelerine her şeyine aşına oluyorum artık.Anlatıyor rahime teyze.Önceleri gelini Şahende ile oğlu Şakir ile beraber yaşıyorlarmış. Bu evde.Şahende taravetim demiş,gençliğim demiş,hayatım demiş...Ben demiş bunları bırakıp nasıl ihtiyar bakarım demiş...Oğlu Şakir seslenmemiş.Hayırsızın kızı dememiş.Sen nasıl böyle konuşursun dememiş..Karısına uyup evi terk etmişler..Sadi amcan da o günden sonra kalkamaz oldu..Yatağın bitişiğindeki pencereden gözleri hep yolda.

Üsteliyorum.Rahime teyzem diyorum.Nasıl olur hiç gelmezler mi? Gerçi komşuyuz.Bilmem lazım bunları.Köy hayatı şehir hayatını çoktan geçti diyorum.

Kızım diyor geliyorlar gelmezler mi?Bayramlarda.Arada bir.

Bir yandan ufacık hizmetlerinde bulunmama seviniyorum,diğer yandan bu kadar yakınlıkta bu kadar bîhaberlik diyorum kendime.

Ya yerlere düşmüş insan.İnsanlık.Kalplerden sevgi alınırsa geriye ne kalırdı ki!

Pastırma sıcaklarını beyaz kış izledi.

Gidip geldim.Eteklerimin yenleri yere süründü tozlandı.Her gün.iki ev arasında.Devam ettim birkaç yıl... Çevremden arkadaşlarım.Kızım dediler,sen enayi değilsen biz neyiz? Dediler. Kim kime yapar böyle iyiliği...Dediler. Ben dedim, iyiliği yapıyorum da denize atıyorum .Acıdılar.

..

Bir gün.Bir gün baktık ki gelini Şahende ile oğlu Şakir kapıdalar.Yüzlerinde gülücükler çiçek açmış.Hayırdır? Hayır olur inşallah diyorum.

Anam diyorlar,babam diyorlar sarılıyorlar.Öpüyorlar.Bana da göz ucuyla merhaba demeyi ihmal etmiyorlar.

Ben şaşkın ,rahime teyze şaşkın,ihtiyar sadi amca şaşkın. Bozuntuya vermiyoruz ama her halimiz de ayan.

Lafı oğlu şakir alıyor.Babam diyor ,babamsın canımsın.Bundan böyle bizdesin.Komam sizi buralarda bir başınıza diyor.Ak saçlı,ak sakallı sadi amca ses vermiyor .Seslenmiyor.Ele düşmüş ayağa düşmüş bahtı.Ne desindi?Şahende lafa karışıyor bu sefer.Seni anam, seni de babam bildim.Bu ihtiyarlık,bu hastalık.Bir başınıza.Olmaz diyor.olamaz.Gideceğiz.

Dile kolay tam üç yıl.Yarı hasta halleriyle,bir başlarına.Şimdi de böyle konuşuyorlar.Hayırlısı diyorum,hayırlısı olsun da.Rahime teyzemle sadi macam mutlu olsun da...

Gittiler.

İçimden bir şey koptu.Bir zamanlar üstlerine dağ olup,çığ olup gelen ev.Şimdi de görüntüsüyle bir duvar öte de içimden bir şeyler kopartır.

Ne yaparlar,ne ederler..Sağlıklı olsunlar da.Günler günleri yaladı.Bahar geldi.canlandı cümle nebat.Bahar doğayı şaha kaldırıyor.İnsanların kalpleri güzellik tomurcuklarına duruyor.

Gözlerim metruk evde.Mütecces bir ruh haliyle.Bu arada oğulla gelinin yaptıklarının kokusu çıkıyor.Konuşuluyor her yerde.Son yıllarda devlet ihtiyarlara güzel maaşlar bağlamış mış.Şahende şakire maaşımız yetmez demiş mış...Hem onlara da bu arada bakarız demiş mış...Bütün mesele buymuş.

Oralı olmuyorum.Sağlıklı huzurlu olsunlar da diyorum.

Dayanamıyorum.Ziyaretlerine gidiyorum.Kalbim mutmain olacak.

İçeri girerken gözlerim kaldıkları odayı arıyor.Bir başlarına yalnızlar.Odanın ucundaki pencereden aynı

profil yol gözleyen sadi amcaýı görüyorum önce. Ağırlaşmış Rahime teyze yatakta.Yürüyemiyor.Sarıldım öylece.Kelimeler kifayetsiz.

Kızım dedi...Sen bir melekmişsin derken göz yaşları durmuyordu hala.Özledim kızım dedi.

Köyümü,seni ,pencere kenarındaki reyhanları,kaktüsleri...Özledim dedi.